

**„ Boží zaslíbení jsou mocným povzbuzením pro nás, kteří jsme
nalezli útočiště v naději nám dané.“**

Židům 6,18.

ilustrační kresba
jindřich olej

Březen 2024
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 2.3. – Požehnaný, kdo přichází ve jménu Hospodina
- 9.3. – Lekce z minulosti
- 16.3. – Touha po Bohu na Sijónu
- 23.3. – Chválu vzdejte Hospodinu
- 30.3. – Očekávej na Hospodina

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Sobotní školka	Příspěvek	Kázání
2.3.	Tomanec	Chárová	Oleš	Dona
9.3.	Tyšerová	J.Mročková	Balážová	Zacios
16.3.	Chára	Vráblová	Tyšerová	Mroček
23.3.	Dona – křest + VP			
30.3.	Mroček	S.Mročková	Chárová	Novotná

Blahopřání k narozeninám

- 5.3. – Pimková Zdeňka
- 5.3. – Krůpa Bohumil
- 10.3. – Hámová Lucie
- 14.3. – Mroček Bohumil
- 21.3. – Tyšerová Květuše
- 22.3. – Kuchmista Olena
- 31.3. – Vráblová Adéla

ADRA Klub zdraví informuje

7.března 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda **Vítězslava Vursta** – „Grónsko, země která hřeje“

21.března 2024 v **17.00** hodin malý sál Knihovny – beseda **Mgr.Jarmily Podhorné** – „Bylinky jako prevence civilizačních chorob“

**Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí**

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2024

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Akce v březnu

2.března – Jindřich Oleš – „Podpoř svoji církev a ještě na tom vydělej“ – dražba grafik ve prospěch sboru

23.3. – Svátost křtu + Památka večere Páně společně se sborem Vsetín

OZNÁMENÍ

V minulém roce nám státní správa jako organizaci s IČO automaticky zřídila datovou schránku dle zákona č. 261/2021 Sb.

ID (adresa) naší schránky je **emcve2i**
registrovaná na **Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí.**

Datová schránka je virtuální poštovní schránka, a znamená to, že úřady, banky, apod. budou nyní sboru posílat dokumenty do této datové schránky. Také my jako organizace můžeme s úřady komunikovat prostřednictvím datové schránky a pokud k tomu budeme státním úřadem vyzváni, musíme tak učinit. Datovou schránku sboru může využít i jakákoliv soukromá osoba, např. člen sboru, pokud vlastní svoji osobní datovou schránku. V tomto případě je určena pro důvěrné sdělení kazateli, výboru nebo činovníkům sboru.

Administrátorem schránky je tajemník, který předá došlé zprávy příslušným adresátům a vyřizuje odeslání zpráv datovou schránkou. Tajemník nesděluje žádné informace třetím stranám stejně jako u dopisů doručených poštou.

Notifikace o došlých zprávách přichází kromě tajemníka také kazateli.

Květa Tyšerová, tajemník

Shrnutí úkolů sobotní školy

5. *Jak zpívat píseň Hospodinovu v cizí zemi?*

V životech lidí existují obtížné situace, v kterých člověk nechápe, proč je Bůh dopustil. Například nemoc nebo okupaci. Cizí lidé mohou milovat sionské písně, ale ty se těžko dají zpívat v cizí zemi. Mnozí se ptají, kde byl nebo kde je Bůh v takových situacích? Boží mlčení by nás mělo vést ke zkoumání samých sebe a k pokorným modlitbám. Nezávidme bezbožným blahobyt a nepřemýšlejme, zda se raději nepostavit na stranu bezbožnosti, protože v mnoha žalmech nacházíme potvrzení Boží věrnosti a důvěryhodnosti. Následujme příklad žalmistů, jejichž víra v Boží neochvějnou lásku a věrnost zůstala pevná.

6. *Hospodin povstane*

Jedním z témat v žalmech je odpor proti násilí a útlaku. Když David vzýval Hospodina, byl zachráněn před nepřáteli. Nespoléhal na své vlastní schopnosti. Zdrojem jeho síly byl Hospodin. Bůh projevuje péči a zájem o lidi.

Naše péče o potřebné je důkazem věrnosti Bohu. V Žalmu 82 Bůh vyhláší své soudy nad nespravedlivými soudci. Častým tématem žalmů je prosba, aby Hospodin pomstil utlačované. Žalmy jsou výzvou proti lidské lhostejnosti vůči nespravedlnosti. Jsou odmítnutím zla a jeho důsledků. V žalmech máme ujištění o Boží záchraně. Hospodin povstane!

7. „Velké je tvé milosrdenství“

Láska, milost a milosrdenství jsou synonyma pro vyjádření Božího vztahu

k lidem. Boží vztah se projevuje v péči o celý svět, který stvořil a následně ho udržuje. Nejvíce se bezpochyby tento vztah

projevuje v ochotě ospravedlnit hříšného člověka. Odpustit mu hříchy, změnit jeho myšlení i skutky, spasit ho a zajistit mu věčný život. Bez pokání není odpuštění a bez odpuštění nemá nikdo šanci obstát před Hospodinem. S vědomím Božího vztahu k lidem žalmisté vybízí celý svět, aby se připojil k chvále Hospodina. Nechválit Boha by znamenalo nevážit si Božích darů. Ž 103 jmenuje mnoho Hospodinových požehnání. A jako refrén zní: „Nezapomínej na žádné z jeho dobrodiní“.

8. Moudrost pro spravedlivý život

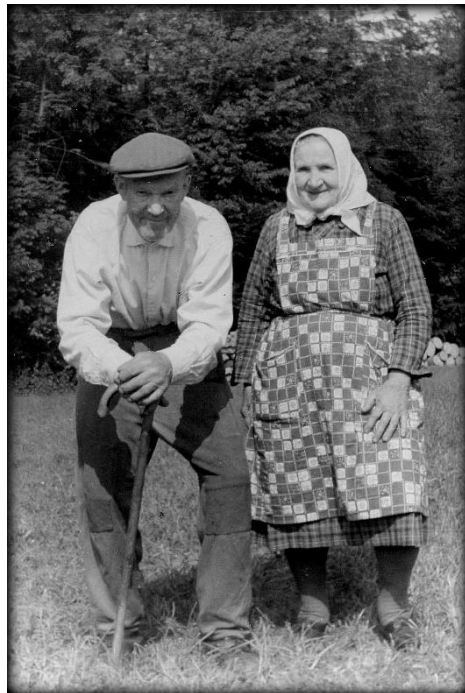
Boží slovo obsahuje rady, jak žít spravedlivý život přinášející požehnání. Moudrost v Bibli zahrnuje inteligenci, úctu k Bohu, vědomí vlastní pomíjivosti, zranitelnosti a závislosti na Bohu. Vede k víře, poslušnosti a pokoře. Cílem výchovy je posílit děti, aby obstáli ve zkouškách. Prvním slabým místem je sebeovládání v řeči. Charakter pokušení je postupný, lákavý a lstivý. Nejdříve si zlo získá naše sympatie, pak činy, a nakonec si ho oblíbíme. Spravedlivý život přináší klid, pokoj, tělesnou i duchovní prosperitu. Vědomé odmítání Božích naučení brání lidem uplatnit se v osobním, duchovním i společenském životě. Spoléhání na štěstí je sázkou do loterie. Cesta bezbožných je možno příjemnější, ale k jakému cíli nakonec dovede?

Ján Petrovič

Více na www.valasskemezirci.casd.cz odkaz *Shrnutí úkolů SŠ*

Vzpomínky na Smilkovi z Trojáku

Moje maminka pocházela z Mořkova Jako mladá dívka se se svými rodiči přestěhovala na držkovské kotáry. Trvalo dlouho než si zvykla na život na samotě. Maminka byla evangelička s celou svou rodinou. Prý velmi ráda tancovala. Pan farář děvčatům doporučil, aby odpoledne po kostele si šly zatancovat, prý je to zdravé pro tělo. Slyšela jsem od ní: „Já bych se točila i na stole! „Měla kamarádku, se kterou z muziky chodily spolu, takže mužský doprovod neměl šanci. Věřím, že její mládí bylo příkladně čisté. Také vím, že byla švadlena a šila i tehdejší svatební šaty. Později jsem měla možnost se od ní praktické

věci naučit, ale já raději jezdila na motorce.

Můj táta pocházel tady z našich kotárů. Jako mladý musel narukovat a kus války prožil daleko na italské frontě. Není mi známo, že by se vyučil nějakému řemeslu, navzdory tomu mnoho věcí uměl. Dokázal postavit stodolu a později i naši starou chalupu, uměl zhotovit kachlová kamna, nebál se ani malty a betonu. Dělal bednářskou práci, dřevěné nádoby pro dobytek, malé i velké dřevěné vany. Zřejmě měl i nadání na hudbu. Z vyprávění vím, že mu nějaký známý člověk, muzikant, rozladil housle a on je jen podle sluchu naladil. A tak tátovi řekl: „Ogare, chod’

ke mně, já ťa budu zadarmo učit!“ Mimo jeho práce pro lidi bylo hlavní náplní jeho života zemědělství.

Táta a jeho rodina byli evangelíci. Jeho rodiče i některé sourozence jsem díky velkému věkovému rozdílu

vůbec neznala. A tak se tito dva lidé, později moji rodiče, dali už v pokročilém věku dohromady. V té době už maminka poznávala adventní pravdu. Zápasila s nejistotou, jestli je sobota tím správným dnem odpočinku. Jednou v kostele pan farář správně přečetl čtvrté přikázání a řekl: „Za starých časů křesťané světili sobotu, ale my dnes světlíme neděli, a to proto, aby křesťané nebyli jako Židé. Brzy nato znovu máma v kostele zažila stejnou situaci. Po přečtení čtvrtého přikázání pan farář se vztaženýma rukama řekl: „Ale vy věřte, jak jste se naučili, pomni na den sváteční!“ Nato ještě maminka měla sen. Přišel k ní stařeček bíle oděný a přikázal, aby ho následovala. Provedl ji přes velkou místnost, kde bylo hodně lidí. Pak zamířil bočními dveřmi do menší místnosti, kde bylo mnohem méně lidí, ale zvláštní atmosféra. Zastavil se, zvedl ruce a řekl: „Víra jejich svatá jest!“ Tyto zkušenosti plně stačily mamce k odhodlání, že chce zachovávat sobotu. Její křest se konal v zimě, v Bečvě u jablůneckého mostu spolu s několika ženami. Křtil bratr Kroulík. V pátek k večeru prosekali led a v sobotu před křtem museli sekat znovu. Maminčino rozhodnutí velmi brzo přineslo těžkosti. Svatba se sice uskutečnila, ale mámě štěstí nepřinesla. Táta nechtěl ani děti, prý nechce další sobotáře.

Delší dobu bylo manželství mých rodičů na vážkách. Byla to mámina trpělivost, věrnost a modlitby, co zlomilo tátův vzdor a vše se obrátilo k dobrému konci. V té době, už v jejich pokročilém věku, jsem přišla na svět já. Dostala jsem jméno Bohuslava. Jednou mi máma řekla, že si hodně přála, aby tím jménem byla mým životem vzdána sláva Pánu Bohu. Jen škoda, že se vzácné vlastnosti, které měla moje máma, nedědí. Měla bych můj zápas o naplnění přání maminky snadnější. Velkým požehnáním až do mých padesátí

let byl pro mne její příkladný život věřící ženy. Byla velká modlitebnice, celá dlouhá léta prosila, aby i náš táta přijal adventní pravdu. Třebaže nám vůbec nebránil, sám dlouho vzdoroval. Měl mnoho práce, zvláště v sobotu ho lidé využívali. Ale Pán skrze modlitby působil na jeho srdce, až došlo k plnému obrácení. A tak byl táta 15. 5. 1976 ve svých 83 letech bratrem Drejnarem na Damašku pokřtěný. Ještě celých pět let s námi chodil do sboru. V té době působil na Valašsku bratr Josef Kubičík. Vyprávěl mi svůj sen o o tátovi. Viděl vlak připravený k odjezdu do Božího království. Mezi nastupujícími byl i náš táta a stále se hrabal v množství zavazadel, které měl s sebou. Když se vlak rozjížděl, musel vše opustit a v poslední chvíli skočit do vlaku. Přesně tak to bylo v jeho životě.

Oba rodiče se dožili 88 let. 8 let byl jejich věkový rozdíl a mamka o 8 let tátu přežila. Při vzpomínání si znovu uvědomuji, že jsem rodičům zůstala hodně dlužna. O to víc prosím Pána, aby to se mnou nevzdal, ale přetvářel mě ke svému obrazu, protože toužím v ten velký den Ježíšova příchodu vidět a obejmout oba moje rodiče.

Bohuslava Smilková, dříve Slováková

Jak sa žije na Trojáku

Tož, sme tady na mieste medzi okresy Vsetín, Zlín a Kroměříž. Polohu, úradama aj nemocnicu patríme pod Kroměříž, tož sme vlastne Hanáci, ale my sa ťelom aj dušou počítame medzi Valachy. Žijú tu naši dobrí susedi a my. Aj chatarú máme pozehnaně. Pyšníme sa hotelom, hospodu, veľikým sportovným areálom, kde je bazén, bowling a vťecky ty divné veci, co ani neumíme pomenovať. Každý, komu sa moc nechce dēlat', si tu príde na své. Ale bacha, zadarmo mu to nedajú! Bývali sme bohatí na sni, až nám to stodolu zhodilo, ale včil nám v únoru

kvetú
sněženky a
stovky
žlutých
talovínů.
Ale když si
přinesete
lopatu a
pomožete
vlekařům
házat', tož sa
eště na
lyžách aj na
vleku

svezete. Hodným luďom pošťávame aj permanentky! Ináč nám už zpívú ptáčci, sýkorky lécu po zahrádce, divočáci vesele ryjú pod chalupú, veverky hledajú zbylé ořechy. V chalupě nezmrzáme, protože sme nezaháľali, ale pričínili sa nachystat' si dřevo. Horám tu poručá olomúcký arcibiskup, ale najaká tá suška sa dycky u hajného vyžebrá. Doma, pokád' neprijedú Brňáci, sme tři. Mamka eště nakúpí, uvaří aj vypere a aj autem nás povoží. Tata už večinu odpočívá, hodně čte, ale dokáže nás sprdnúť, dyž zjistí, že klíč od nečeho není na svém místě. Také pamatuje zapínat' nabíjačku, aby jeho miláček traktor byl fit. Radek si uměl pokrátit' prsty, tož včil dělá v práci enom čtyry hodiny, přesto po žebrotě nechodí, ani podvýživa mu nehrozí. Je třeba dodat', že hodně a bez pobízání mamce pomáhá. Tož, tak si tu včil eště v poklidu žijem v úplném spolehnutí na Najvyššího, kerý je nad nama. Enom Jemu patří poděkovat' za každý deň přidaný k životu a také prosit' o Jeho skryté vedení v budúcích časoch pro každého z nás.

Obyvatelé Trojaka

Náčelnici čtyřčlenné familie, Bohušku, si pamatují od dětství. Už coby vlnadná dívka s příjmením Slovákova brázдила české silnice na své temně rudé kývače s plexisklem. Zpívala ve slavném kateřinickém pěveckém sboru Štěpána Hurty a později se stala neodmyslitelnou součástí neméně slavného tria, v němž kromě ní ještě účinkovaly dvě Marie. Malá Marie zpívala vysoko, velká Marie naopak nízko, Bohuška něco mezi tím. Písne jako „Sténá, ach sténá dneska celá země“, „Orion již v dále září“ či „Egypte, dobrou noc“ dodnes zní v uších nejednomu z pozůstalých pamětníků. Odjakživa pobývala na rajnochovické straně Trojáku. Jejím otce si pamatují jako velice milého, těžkou dřinou mírně shrbeného prostovlasého muže, maminku jako stejně sympatickou tetičku s tradičním šátkem na hlavě. Tuším, že si padla do noty s mojí matkou. Obě totiž byly nadšené babky kořenářky.

Vybavují se mi matné vzpomínky na Bohuščinu svatbu se všeobecně známým traktoristou Jožkou ze Suchdolu. Vážnější část obřadu se odehrávala v první vsetínské modlitebně u židovského hřbitova. Pamatuji si, že i největší sboroví opozdilci už dávno seděli na svých místech, ale milá nevěsta s ženichem a nezbytným doprovodem stále nikde. Tuším, že neplánované zdržení způsobila nečekaná sněhová kalamita. Navzdory nejméně hodinovému skluzu se nakonec všechno stihlo, dokonce došlo i na nezbytnou veselku s pohoštěním. Odehrávala se ve Slovákovic původní, nápadně protáhlé valašské chalupě, která končila

chlívem a naprosto vzorově srovnaným hnojištěm. Coby potřeštění mládežníci jsme na slavnosti samozřejmě nemohli chybět. Svatební prezent, pojatý vyloženě prakticky, byl novomanželům veřejně naservírován v nůši vycpané voňavým senem z vedlejší stodoly. Vidle, březová metla, nočník, nepostradatelný klystýr, podobně jako další nanejvýš užitečné předměty, byly předány i s naprosto nutným, tentokrát veršovaným návodem k použití. Tento styl obdarování, který od této chvíle pokračoval na mnoha dalších svatbách, se vžil pod neměnným označením valašské dary.

Jak už to většinou bývá, manželství bylo požehnáno narozením dvou ratolestí. Hodná Marcelka příliš nevyčnívala, zato Radka bývalo díky jeho trombónu slyšet do daleka. Kromě dechových nástrojů dodnes vytrvale trápí také sborový klavír, díky němuž nemuselo kateřnické společenství při společném zpěvu poklesnout k doprovodnému plejbeku. Radek byl odedávna nadšeným fanouškem Adry a dodnes je snad doširoka jediným adventistou, který za zmíněnou adventistickou humanitárku, především za meziříčské Dobrovolnické centrum, vyzývá k modlitbám. Nikdy si snad na nikoho veřejně nestěžoval, naopak jeho občasně esemesky mívají svérázné, vyloženě povzbudivé ladění. Sestra Marcela, jejíž tichost patřičně vyvažuje její nadprůměrně komunikativní životní souputník Petr, se už před dvaceti lety uchýlila do zákrytu moravské metropole. A co patriarcha rodu, nezničitelný Jožka? Je mu požehnaných dvaadevadesát,

spokojeně posedává se sluchátky na uších a patrně vzpomíná na sladké časy, kdy se v lese oháněl pantokem, poskakoval v okolí chalupy na traktoru a od milovaného dobytka vyhazoval čerstvý, ještě kouřící voňavý hnůj. O poznání mladší Bohuška naproti tomu nesmí chybět na žádné významnější církevní akci, především na pravidelném sletu nesmrtné Chátry. Její valašská kyselice a naprosto nepřekonatelné bylinkové čaje vstoupily do dějin adventního hnutí a církve ostatků si život bez nich už málem ani nedovede představit.

Takže, milí Smilkovi, vděčíme Nejvyššímu, že jsme právě s vámi mohli sdílet značnou část naší životní poutě. Ať už je před námi cokoliv, naději na lepší zítřek, která nás spojuje, si jenom tak uloupit nedáme! A proto, jak píše apoštol Pavel, radujte se v Pánu vždycky, opět říkám, radujte se!!!

Jménem chátrajících, Franta Tomanec, vetchý praděd v doběhu:-):-)

Léty zavátá vzpomínka na Troják

Chalupa na sněhem zaváté stráni, která byla tak mírná jako laskaví lidé v tamní chaloupce bydlící. Stráň příhodná pro lyžařské amatéry nejen dětského věku, navíc s komfortem domácí kuchyně a tepla rodiny Smilkových. Obdivovala jsem statečnost Bohušky i nadhled a klid jejího muže Josefa. A také domácí hospodářství, od slepiček až po kravičku ve chlévě. S dětmi ze sboru Frenštát jsme se jednou vydali na Troják i v létě. Zrály tam třešně, Radek troubil halali a my jsme vyprávěli dětem o lesních zvířátkách, a že na louku chodí i divoká prasata, a ta mohou být nebezpečná. Aby se příběhům dodalo vážnosti, skrytá v boudě za chalupou jsem mlaskala a prasátkovsky chrochtala. Děti to pořádně vyděsilo – netušily žádnou lest, hledaly úkryt v domě i u strýce Krynského, ale také pokukovaly a hlídaly, chtěly ta prasátka vidět. Nu a já jsem pak měla co dělat, abych se nenápadně ze svého úkrytu dostala a také abych neprozradila, jak to je, když na Troják chodí divočáci. Jen dobré návštěvníky a pohodu na trojákovské chalupě přejí všem jejím obyvatelům vděční.

Petr a Jana Krynští

Vzpomínat na Troják a domeček s Bohuškou je nad mé síly. Tam jsem prožila mnoho dotyků opravdového přátelství. Proto si dovolím jen malý pozdrav. . Milá Bohuško ! Troják, domeček kde měla místo i tvoje harmonika, malá zahrádka a kolem třešňový sad a louky..... vítání tvoji maminky a její vyprávění, i stisk ruky těch, kteří k chaloupce patřili..... Prostě pro mne je to takový pohádkový domeček, kde mi bylo vždy fajn, tak teple. Kde Víra v Pána Ježíše měla své místo. Víím, že to byl právě On, kdo dával sílu k zvládnutí všeho, co se muselo "kol dokola zvládnout". Tvoje pracovitě ruce snad uměly vše.

Děkuji, že jsem mohla na Trojaku prožít tolik doteků opravdového přátelství.

Alena Balcarová

Co psát o Trojáckých??

Když jsme byli na Vsetíně, tak jsme někdy šli se sborovými dětmi na několik dní na Troják. Bohuška nás vždy přivítala a všemožně se o nás starala. Taky jsme tam později někdy bývali místo odpoledních pobožností. Bylo to moc fajn, zvlášť když ke strýcovi Drbohlavovi přijel i Olda Dědeček. To pak k jejich housličkám Bohuška vytáhla opomíjenou harmoniku a Radek trumpetu - a bylo veselo!

Nejvíc jsme si ale Trojaku užili, když tam Beďa býval (už jako důchodce) od

jara do podzimu. Na jaře koupil 2 malé beránky a o ty se pak staral, abychom si je na podzim mohli u ohně sníst s celou naší rodinou a hosty. Ale mezitím bylo celé dlouhé období s mnoha různými zážitky. Ze všeho nejdříve se musel postavit plot a bouda pro nové strážníky. V tom byl velkým pomocníkem Jožka. Taky bylo potřeba sehnat něco na topení, o to na Trojáku nebyla žádná nouze. Beďa si tam zapisoval ptáky a motýly, které tam uviděl. Taky našel jezevčí hrad.

Na návštěvu tam chodili daňci a srnci, samozřejmě, že si rádi smlsli na tom, co tam dobrého našli. Když už byli moc drzí, tak se na ně vystřelilo z poplašáku, a byl zase chvíli klid. No a my jsme se toulali po lese a sbírali houby - a pak byly houbové hody! Mezitím se taky sem tam něco udělalo na zahrádce, no byla to paráda. Já jsem tam jezdila na víkendy..

Pak ale přišlo stěhování a to byl čas, kdy jsme se na Trojáku cítili jako DOMA. Ve Valmezu už jsme doma nebyli a v Hrušovanech taky ještě ne. Teď, když jsem sama, tak na Troják jezdím ještě míň. Je mi tam pořád dobře, ale děti chtějí, abych byla u nich na Vsetině. Ale vždycky si najdu nějakou chvíli, abych tam mohla být. Když na jaře nestihnu přijet na "kropáčky", tak mi nějaké Bohuška dá. Ale houby a mateřídoušku si nenechám ujít. Jen je třeba být tam v ten pravý čas, kdy je to vhodné. A když to nevyjde, tak se alespoň projdu po lese, zavzpomínám na "lepší časy" a povykládám si se všemi, kdo na Troják přijdou. Takových lidí je stále dost!

Jarka Pražanová

Kdyby se mně někdo zeptal, co jsem s Bohunkou osobně zažila, určitě si nic nevybavím, neměla jsem s ní nějakou zkušenost nebo zážitek. Ale přece se najdou nějaké střípky nebo i vazby, které jsou od ní naprosto neoddělitelné.

Když sáhnu do minulosti, vybavím si, že když jsem kdykoliv přijela k tetě Lidce Hurtové do Kateřiníc a jeli jsme na sobotu do Vsetína – vidím na pódiu tři (teda ne sudičky, ale zpěvačky :)).

Teta Bohunka Smilková, teta Zubíčková a Daňková. Zpívaly trio a moc pěkně, líbilo se mi to. Pak jsem ji někdy viděla hrát na harmoniku nebo na mandolínu. S ní souvisí samozřejmě i syn Radek, který v Kateřinících hrával na klavír, prý i na trubku a taky uváděl. Občas jsem

Smilkovi viděla v Suchdole, protože manžel od Bohunky byl bratr od tety Valchářové a my tam jezdili s manželem a s holkama k mé rodině. No a s tím souvisí i další informace – Danek Valchář, syn od Valchářů ze Suchdola se svoji rodinou bydlel 25 let u nás v Kopřivnici v podnájmu v bytě ve sboru. Nedávno jsme se s nimi loučili, když šli do spraveného domku po jeho rodičích do Suchdolu.

A přece – jedna drobná epizoda se mi v hlavě vybavila. Když teta Lidka zemřela a my jsme přijeli na pohřeb a s Bohunkou jsme se pak bavili, řekla mi jednu větu: „ Měla jsem Lidku moc ráda.“ Někdy není třeba moc slov, někdy i jedna věta potěší a pohladí po duši.....

Dana Klečková

Když nás moje manželka vyzvala k napsání nějakého příspěvku o rodině Smilkových z Trojáku, napadla mě okamžitě malá, ale hezká vzpomínka, která se mi okamžitě vryla hluboko do mé mysli.

Podrobnosti samozřejmě již dnes do kupy nedám, ale jednalo se o nějaký sborový výlet, který procházel kolem jejich stavení anebo tam byl start popř. konec malého Františkovského pochodu (cca 30 km).

Na lavičce před domem seděl br.Drbohlav společně s Radkem a vítali nás přicházející hudbou, kterou vyluzovali z houslí a "trumpety" - tady se omlouvám všem hudebníkům, protože tato "trumpeta" má určitě

svůj vlastní název, ale žel to musí napsat sám Radek, který je v těchto věcech daleko zběhlejší nežli já.

Malý červíček mě sice vrtá v hlavě, ale je zcela možné, že i br. Drbohlav hrál tehdy na nějakou "trumpetu", ale to prosím, aby si zmínění účastníci tehdejšího pochodu sami vzpomněli a popř. napsali nebo mě i řekli, jak to tenkrát vlastně s tím hraním bylo. Tady se teprve ukáže, jak to s tou naší pamětí je.

Petr Chára

Když se řekne Smilkovi z Trojáku, tak první, kdo se mi vybaví je sestra Bohuška, jejich červená fiesta, hrající syn Radek na klavír, tiše ve sborečku sedící manžel Jožka, usměvavá dcera Marcela s manželem Petrem.

Při druhém nadechnutí vidím rodinu, která pod taktovkou Bohušky míří do nebeského království s humorem svým vlastním. Vidím zbožné poutníky, kteří tvrdou práci a těžkým životním zkoušením stojí stále pevně na Boží straně.

Právě dnes mi přišla sms zpráva od Radka, která mluví za vše: „ DÍKY ZA NOVÝ RÁNO! Žiju, vidím, chodím, slyším, jak tak mne to myslí. Jedu do práce! PÁN JE S NÁMI PŘI PRÁCI, I KAŽDÉ CESTĚ, VE STRESU I V RADOSTI!!! Zdraví Radek z autobusu 12

Bůh Vás všechny z Trojáku nadále provázej a humor ať Vám cestu ulehčuje!

Soňa Mročková

ADRA: již 2 roky pomáháme spolu s vámi lidem na Ukrajině i mnoha příchozím

Od doby vypuknutí konfliktu na Ukrajině v únoru 2022 pocítujeme na sobě konkrétní příběhy, zápasy a utrpení osob, kterým pomáháme a zároveň děláme vše proto, aby co nejvíce válkou zkušných lidí mohlo žít se základní důstojností.

Uvědomujeme si také velkou vděčnost za:

- štědrost našich dárců, kteří darovali za 2 roky na pomoc 250 mil. Kč
- pomoc ADRA ČR dosáhla k 313 000 lidem
- zlepšení života příchozím uprchlíkům do ČR – díky 3 139 akcím, do kterých se zapojilo přes 10 529 dětí a dospělých

Naše pomoc lidem na Ukrajině (ve spolupráci s týmem z ADRA Ukrajina) se postupně proměnila: od **akutní humanitární pomoci** či **evakuace** ohrožených lidí jsme se zaměřili na **opravy a technické zajištění dostatečného tepla, světla, vody a vybavení v kolektivních centrech pro tzv. vnitřní uprchlíky** (lidi, kteří museli opustit své domovy, ale chtějí či potřebují zůstat na Ukrajině). Až do **června 2023 jsme podporovali 4 kolektivní centra**, v současnosti podporujeme 1 kolektivní centrum v Čerkaské oblasti.

Mimo kolektivní centra jsme se podíleli na **opravách poničených domů**, kde bylo nutné provést výměnu oken a dveří. **30 generátorů a 58 přímotopů** pomohlo 94 dětem v sirotčinci v Čynadijovu, i dospělým v Doněcké, Poltavské a Oděské oblasti.

Instalovali jsme celkem **3 biologické čistírny odpadních vod**,

vybudovali **vrty na pitnou vodu a provedli opravy kanalizací** (např. v obci Čynadijovo jsme zajistili vodu pro 2 000 osob, v obci Obava vybudovali vrt a septik pro školku, v obci Ardonovo vrt a septik pro školu se 141 žáky).

Po zničení přehrady Kachovka bylo potřeba začít **ihned se zajištěním dodávek pitné vody a zařízení na filtraci**. V obci Novolatovka jsme instalovali **systém na úpravu vody**, díky kterému získalo přístup k pitné vodě na 400 žáků místní školy a dále více než 300 osob se zdravotním handicapem a seniorů v obci. **Dva vrty na vodu** jsme vybudovali v obci Sofijivka. Jeden **vrt na technickou vodu o hloubce 100 metrů** zajišťuje užitkovou vodu pro místní školu s cca 800 žáky a zaměstnanci. **Druhý vrt na pitnou vodu o hloubce 78**

metrů zásobuje nezávadnou vodou 6 000 lidí v Sofijivce. Celkem jsme po zničení Kachovky pomohli **více než 12 000 osobám**.

Bylo potřeba podpořit i kolektivní centra za hranicemi v chudších zemích v Gruzii a Moldavsku.

V Gruzii jsme poskytli ukrajinským uprchlíkům **potravinovou pomoc, vouchery na potraviny a léky** v hodnotě **2 miliony korun**. V Moldavsku pomáháme celkem 3 000 lidem, připravili jsme **potravinovou pomoc, hygienické pomůcky a 2 kamiony inkontinenčních pomůcek**. Dodali jsme lidem také potřebné **matrace a polohovací zdravotní postele**.

Jak vypadala naše pomoc uprchlíkům v České republice?

Díky 15 dobrovolnickým centrům ADRA mohla specifická pomoc příchozím z Ukrajiny probíhat lokálně. Kromě **integračních aktivit v podobě pravidelných jazykových kurzů, klubů pro děti, výletů**, jsme zajistili opakované **individuální psychologické poradenství** 30 ukrajinským rodinám v Liberci.

V několika městech jsme zorganizovali **společné příměstské tábory a sportovní akce** pro české (1 484) a ukrajinské děti (976).

Co bude dál?

Až do dubna 2024 pokračujeme v naší “zimní” pomoci, tedy v **opravách budov a distribuci humanitárních balíčků**. Budeme se podílet na **obnově infrastruktury** ve východních oblastech Ukrajiny, půjde např. o opravy odpadů, hloubení studen, výstavbu kanalizace, budeme i kontrolovat a analyzovat kvalitu vody. Ve spolupráci s dalšími pobočkami ADRA budeme distribuovat **materiální pomoc a podporovat kolektivní centra**. A jako vždy budeme připraveni reagovat, pokud nastane neočekávaná krize či mimořádná událost.

Co bude dál? Nevíme. **Ale víme, proč a pro koho všechno děláme:**

pro lidi, jako je Olena, která s Adrou rok pomáhala uprchlíkům v České republice a pak se rozhodla vrátit domů do Kyjeva. Dny na přelomu roku strávila (opět) kvůli ostřelování v koupelně a napsala nám: „*Odvaha se již často mísí s únavou a vyčerpáním těla i duše.*“

Děkujeme všem dárcům, kteří se i přes vleklou konfliktu nestávají lhostejnými a nadále spolu s námi pomáhají. Všem trpícím lidem i všem kolegům a kolegyním z týmu ADRA Ukrajina upřímně přejeme, aby co nejdříve mohli prožívat toto vyznání:

Pokojně uléhám, pokojně spím, ty sám, Hospodine, mě chráníš v bezpečí. Žalm 4,9

Martina Špinková, www.adra.cz

ADRA Klub zdraví slaví 20 let

Ten článek by měla správně napsat teta Květa. Byla u zrodu a ví toho nejvíc. Protože se však dříve dočkáme zrušení celibátu než psaného odtajnění skutečnosti od naší tajemnice, potažmo písárky, nezbyvá, než abych se do psaní pustil sám. I za cenu toho, že pohled bude značně osekáný. (pozn.redakce – tajný článek tajemné tajemnice následuje)

Možná někoho napadne, proč je onen klub spojován s Adrou. Vysvětlení je jednoduché. Adventistická organizace pro pomoc a rozvoj měla v onu dobu na Valašsku za sebou nějakých sedm let bohulibé činnosti, o níž se běžně psalo v novinách a vysílalo v místní televizi. Díky slušnému renomé jsme byli, coby její zástupci, pozváni ke spolupráci na novém projektu místní radnice. Nesl název Zdravé město Valašské Meziříčí a jeho cílem byla podpora aktivit směřujících ke zdravějšímu životnímu stylu. Odmítnout dost dobře nešlo, mimo jiné proto, že nám byla velkoryse nabídnuta úhrada všech výdajů s danou činností spojených. Navíc v čele projektu stanula mladá a perspektivní inženýrka Zuzana Adamcová, dcera zdejších praktikujících katolíků. Šla nám evidentně na ruku, jako ostatně všechny významné osobnosti tehdejšího městského vedení.

Start Adraklubu zdraví byl velkolepý. Začátkem roku 2004 jsme veškerým regionálním médiím rozeslali avízo k možnosti naplnění častého novoročního předsevzetí. Název akce, „Rozhodl jsem se nekouřit, aneb Za pět dní nekuřákem“, zněl skvěle, základní údaje o jejím konání byly navíc doplněny vytištěným rozhovorem s budoucím lektorem odvykovky, osvědčeným Janem Dymáčkem. Zpráva se vzápětí objevila v Městském zpravodaji, Obelisku, Našem Valašsku i ve východomoravské příloze Mladé fronty Dnes. Slyšeli o ní posluchači rozhlasu i diváci zdejší televize. Na úvodní přednášku v Denním

stacionáři Diakonie, kterou moderovala novopečená vedoucí, zmíněná teta Květa, tehdy ještě Ešlerová, dorazilo více než deset milovníků nikotinu. Mezi nimi nejvíce vyčnívala moje sousedka z paneláku, kterou jsem tam docela drze dostrkal. Byla totiž majitelkou trafiky. Navzdory velké pětidenní snaze cigaretu neodložila. Zrušila ale onen obchůdek s tabákovými výrobky a našla si jiné zaměstnání. Ostatní účastníci počet vykouřených cigaret výrazně omezili a našel se i jeden hrdina, který padesát denních kousků zredukoval na nulu! Budoucnost navíc ukázala, že tento známý meziříčský borec, zabývající se soukromou autobusovou přepravou, se ke kouření už nikdy nevrátil.

O měsíc později byla veřejnost pozvána na další besedu. Nesla název „Jak se zbavit nadváhy“ a podobně jako všechny další akce probíhala v dětském oddělení Městské knihovny naproti Albertu. Problém byl v tom, že se v místnosti nenacházelo dost židlí. Vypomohly nezničitelné skládačky z našeho sboru. Takže před každým začátkem naložit, převézt, vyložit a po skončení úplně totéž v opačném gardu. Pokračovaly přednášky o stravování, správném dýchání, psychologii i Šmajstrlově pohance. Mezi lektory se objevovali odborníci a odbornice na všechno možné i nemožné, jednu z předvánočních besed o dobročinné práci na Ukrajině vedl i tehdejší dobrovolný spolupracovník humanitární organizace ADRA a současný pastor valašských sborů, Hynek Dona. Místo konání se později přesunulo do útulných prostor čítárny na Masarykově ulici. Tříletá série osvětových akcí pro mne skončila 14. března 2007. Toto datum bylo nejen završením velice slušně navštěvované trilogie

Jendy Dymáčka o manželství, ale i dnem mého nešťastného rozvodu. Na schizofrenii onoho dne asi nadosmrti nezapomenu. Dál už mám v hlavě jen zhruba pětileté okno. Pokud vím, besedovalo se vesele dál i bez mojí

přítomnosti. Může za to samozřejmě Květa, v té době už Tyšerová, a také tehdejší kazatel Jirka Pavlán. Právě on byl údajně hlavním hrdinou, který besedy Adraklubu vlastním tělem bránil před hrozícím zřícením.

Čas běžel dál. Moje maličkost se vrátila z jihovalašské emigrace a na meziříčskou scénu vystoupila Vitalita, do níž se besedy Adraklubu mazaně vloudily. Nějakým nedopatřením jsem se znovu ocitl v centru adráckého osvětového dění. Došlo i k docela zásadním inovacím. Obvyklý měsíční interval mezi jednotlivými akcemi se zkrátil na čtrnáctidenní. A zhruba každá druhá přednáška byla na cestovatelské téma. Soňa Mročková, akční majitelka vegetariánské jídelny navíc neprozřetelně slíbila pravidelně připravovat doprovodné ochutnávky. Dobroty, které byly samozřejmě v dokonale zdravém stylu, vždy nějak souvisely s lokalitou, o níž byla zrovna řeč. Tím jsme před producentem, tedy Zdravým městem, zachraňovali zařazení cestopisů. První akce tohoto typu navíc doprovázela související výstava fotografií. Vzpomínkou jsou už jen čtyři šedé skládací panely, které teď zabírají místo v chodbě či přímo v útrokách modlitebny našeho sboru.

Model, nastavený začátkem roku 2013 pokračoval i ve druhé verzi populární Vitality.

S tím rozdílem, že se časem do Adraklubu vřítla absolutně neposedná Iva, tehdy Burešová. Díky ní besedy přečkaly i další dvě stěhování. Nejdříve do značně rušného kavárenské prostředí Tucana, a konečně do nádherně pohodového malého sálu v budově kina. A komu že onen příjemný prostor náleží? Samozřejmě, Městské knihovně, která meziříčské Adře odedávna stála věrně po boku. A její současné paní ředitelce vůbec nevádí, že spolupořadatelem pokračujících přednášek se v poslední době stala i vyložené církevní organizace, tedy náš sbor ze Hřbitovní jedna. Stávající vedení radnice totiž Zdravému městu dvakrát nefandí, zásadně přiškrtilo tok nezbytných financí na režii, takže milé církvi nezbylo, než hrábnout do svých poloprázdných měšců. Má to i svou výhodu. Besedníci z křesťanských řad tak mohou dát návštěvníkům nahlédnout i do tajuplného spirituálního prostoru.

Sečteno, podtrženo, Adraklub zdraví se dožil dospělosti. Zda má ještě něco před sebou, to ví pouze Všemohoucí. Ať už nějaké příští bude či nebude, děkujeme mu za to, co máme za zády. Není toho zas tak málo...

František Tomanec, adrakmet v doběhu:-)

Je to neuvěřitelné, ale ADRA Klub zdraví v lednu letošního roku oslavil dvacet let. Když jsme s Františkem Tomancem tenkrát začínali, chtěli jsme jen trochu „páchat“ dobro. Netušili jsme ani náhodou, že by se tahle „hurá“ akce dožila ve zdraví takového věku. ADRA ve Valmezu byla tehdy obrazně řečeno v plenkách, ale měla již za sebou velmi úspěšné akce, které ji zviditelnily. Ani Dobrovolnické centrum tehdy ještě nefungovalo, zahájilo svoji činnost až o rok později.

Dostala jsem za úkol zavzpomínat na ty staré časy, ale předem se omlouvám, nejsem dobrý pamětník. Nebudou to encyklopedické informace, spíše střípky vynořující se z paměti, která je chatrná.

Jak to všechno začalo aneb je bratr Dymáček vyléčený kuřák?

Na začátku nového tisíciletí dorazila z ciziny do Česka myšlenka Národní sítě zdravých měst.

U příslušného ministerstva byla skupina nadšenců, kteří jezdili po vlastech českých a získávali obce pro myšlenku „zdravého města“. Ve Valašském Meziříčí našla své příznivce na radnici, a tak jsme se jako zástupci ADRY jednoho dne ocitli s ostatními neziskovkami na agitační přednášce zmíněných nadšenců.

Valašské Meziříčí do této výzvy tehdy šlo a dnes je již mnoho let Zdravým městem. Jednou z podmínek jeho fungování ovšem byla také zdravotní osvěta, a tak byla ADRA oslovena, zda by chtěla provozovat klub zdraví.

Poptávka po klubu zdraví šla i ze strany církve. Tenkrát byla doba zakládání klubů zdraví při sborech s představou, že by to mohl být dobrý mostový program pro evangelizaci.

Konec teorie, začátek praxe!

Na první akci jsme získali bratra Dymáčka, který vedl pětidenní seminář odvykání kouření. Tenkrát totiž kouřil kdekd! Franta sehnal po známosti místo konání v denním stacionáři Diakonie. Namalovala jsem logo se sluníčkem a vyrobila plakát. Napsali jsme motivační články a rozeslali do místních plátků. Nakopírovala jsem plakáty na barevné papíry formátu A3 (těžko se sháněly). Radnice nám nechala vylepit plakáty za svůj paušál, malé pozvánky roznesli dobrovolníci ze sboru.

Nastal den D a začal seminář.

Byl úplně jiný, než kdokoliv čekal.

Za prvé přišlo více lidí, než odvykačů kouření. Pozvali jsme totiž také jejich rodiny nebo přátele, zkrátka ty, kteří je podporovali v rozhodnutí nekouřit.

Za druhé nepřišlo od lektora bratra Dymáčka žádné hromobití na téma: budeš-li kouřit, zemřeš nebo z tebe bude troska. Naopak bratr Dymáček vytvořil velmi přátelskou atmosféru, zvláště pak vyprávěním barvitých historek ze života kuřáků.

Třeba tahle. Představte si, že vás zaměstnavatel pošle na školení. Koná se v horském středisku někde v Beskydech. Příjemná horská chata, nekuřácké prostředí, teplo a klid. Venku ale počasí, že by psa nevyhnal. Nastane přestávka, někteří běží na toaletu, jiní se srocují u kávy a občerstvení, ale kde máme kuřáky? No jistě, ten malý hlouček statečných stojí venku u vchodu, lomcuje s nimi vítr, skrání je dešť, ale oni se krčí a statečně potahují ze své cigarety...

Nebo jiný příklad. Do kolika hodin si večer troufnete zazvonit na sousedy a

půjčit si vajíčko nebo mouku? Možná do osmi večer možná do devíti, desátá hodina už je trapná. Ale kuřák, kterému došly cigarety, si u souseda kuřáka troufne zazvonit o

cigaretu třeba o půlnoci. Dostane se mu cigarety i pochopení!

Náhle si všichni začali uvědomovat absurditu těchto situací, společně jsme se zasmáli a kuřáci přikyvovali: jo, jo, to je přesně ono, to známe. Obavy byly zahnány, důvěra nastolena.

Princip odvykání za pět dní spočíval v tom, že když kuřák vydrží pouhé 3 dny bez cigarety, jeho organismus vyloučí všechny nikotin a zmizí tak hladina nikotinu, na který je organismus zvyklý a vyžaduje ho.

Tím se ztratí tělesná potřeba nikotinu. První dny semináře byly tedy věnované vyloučení nikotinu z těla.

Od třetího dne začala práce na větším problému – sociální důvody kouření.

Někdo kouří pro uklidnění, někdo u kávy automaticky zapaluje cigaretu. Někdo kouří, aby zapadl do party, někdo kouří s partnerem, někdo s půllitrem piva...

Tyto rituály jsou tvrdším oříškem a bratr Dymáček představoval konkrétní náměty, jak s nimi bojovat.

Někdy druhý nebo třetí den se některý z účastníků osmělil a zeptal se lektora

Dymáčka, jestli někdy kouřil. Jeho kuřácké historiky byly jako ze života.

Bratr Dymáček slíbil, že to prozradí, ale až

v úplném závěru semináře.

Jaká byla úspěšnost akce? Výsledky byly, ale kolik, už si nepamatuji. Zeptejte se Franty Tomance, třeba si vzpomene. Víme, že jeden kuřák si prokazatelně už nikdy cigaretu nevzal.

Pamatuji si, že Franta zlanářil na seminář svoji sousedku z paneláku. Když ji po třech dnech bez nikotinu potkal na schodech, nepoznal ji. Obličej bez nikotinu zkrásněl. Jestli vydržela nevím, pamatuji jen, že měla těžkou výchozí pozici, prodávala v trafice.

A jak to bylo s lektorem panem Dymáčkem? Nakonec prozradil, že nikdy nekouřil. Kdyby byl vyléčený kuřák, nikdy by prý tento seminář nemohl vést, taková je podmínka. Vyléčení kuřáci jsou totiž militantní, stejně jako napravení hříšníci. Chtějí totiž ostatní napravit za každou cenu, hlava nehlava, protože je to přece tak správné a dobré! Ale pokud má být náprava trvalá, musí být dobrovolná, nelze nikoho nutit násilím.

Pokračování příště.

Květa Tyšerová

Údobí, kdy přednášky ADRA Klub zdraví probíhaly ve Vitalitě, můžeme rozdělit na „Vitalita na Křižné“ a „Vitalita na Svěrákové“. Hned při rozjezdu vegetariánské jídelny Vitality, na začátku roku 2013, bylo jasné, že ADRA kluby zdraví budou přesunuty ze staré knihovny do prostor Vitality. Prostory byly veliké a přítomnost kuchyně nabízela široké možnosti k přípravě občerstvení a

ochutnávek. Probíhaly zde přednášky zdravotní a cestovatelské, výstavy, skvělý prostor k rozhovorům i drobně se občerstvit.

Po necelém roce, kdy z důvodu změny majitele objektu, se Vitalita přemístila do nových prostor na ul. Svěrákova, se přemístil i ADRA klub zdraví. Pokračovaly zde rovněž přednášky, výstavy, dokonce i předvánoční koncerty. Kasička ADRY byla trvale umístěna u vchodu.

Perlou všech přednášek byly cizokrajné ochutnávky v duchu přednášky. Právě příprava některých ochutnávek dané země, přinášela nejedno úskalí. Vzpomínám, kdy byla naplánovaná cestovatelská přednáška o Islandu. Kuchyně severských států se od těch ostatních zemí samozřejmě liší, v určitých věcech dost zásadně. Drsné klima, studené teploty i chudoba se řadu let podílely na skladbě tradičních pokrmů této země. Vždy bylo důležité dostatečně se nasytit, zbytek zakonzervovat a uchovat. To se praktikovalo především uzením, nakládáním do nálevů nebo zakopáváním do země. Mezi hlavní ingredience této kuchyně patřilo jehněčí maso, mléčné výrobky nebo ryby. Zeleninu a ovoce si v místních podmínkách dopřávat nemohli. Tak co tedy připravit na ochutnávku ve vegetariánské jídelně v islandském duchu? Popasovali jsme se i s tímto kulinářským oříškem. Nápad vytvořit sušenky ve tvaru rybiček i oveček udělá jistě radost a naší vegetariánskou kuchyni „neznesevěti“. Občerstvení či ochutnávky u každé přednášky byly pro účastníky i přednášející jistě milým zpestřením.

V lednu 2019, kdy byla ukončena šestiletá podnikatelská aktivita, proběhla i poslední přednáška ADRA klubu zdraví ve Vitalitě.

Soňa Mročková

Národní týden manželství 2024

Na konci Národního týdne manželství hledám společnou sjednocující myšlenku, která by spojila všechny přednášky. Posuďte sami, zda jste je pochopili stejně, podobně, nebo úplně jinak. Téma „Kořeny a křídla“ ve mně vyvolalo asociace, s kterými bych se rád podělil. Předdesílám, že většinu toho, co uvedu, lze aplikovat na jakýkoli vztah mezi lidmi, nemusí se týkat výlučně manželství.

Při čtení první přednášky jsem si uvědomil, že důsledkem stvoření, ale i našeho tvoření, je vztah. Mírou tohoto vztahu je láska, která může na lidské stupnici klesnout až na úplný protipól, kterým je „neláska“. V dalších přednáškách jsem

pak postupně odhaloval různé aspekty vzájemných vztahů, které je mohou posílit nebo také zničit.

Věřím, že každý z nás má vlastní zkušenost s tím, jakou roli hraje ve vzájemném vztahu zodpovědnost. Projevuje se například v dochvilnosti, dodržování dohod nebo šetrnosti. Na Abrahamově životní zkušenosti máme možnost až dodnes sledovat, jaké důsledky přineslo jeho alibistické a nezodpovědné chování. Dědictví přece nezaniká odchodem syna nebo dcery z domu.

V další přednášce jsem se hlouběji zamyslel nad třetím rozměrem (hloubkou) vztahu. Lepidlo spojuje dva povrchy, a to dobré lepidlo často natrvalo. Moje diplomová práce mi umožnila přirovnat vztah mezi manžely ke „kompozitu“. Kompozitní materiál vzniká ve dvou základních krocích. Nejdříve je potřebné přiložit dva různé materiály k sobě. Ve fyzice např. hliník a molybden. Každý z nich má své výhodné i nevýhodné fyzikální vlastnosti. A pak působením teploty dochází k vzájemnému prorůstání jednoho kovu do druhého (difuzi) oběma směry. Dochází k pronikání z povrchu až do hloubky obou materiálů. Na rozhraní vznikne vrstva nového materiálu, tzv. kompozit. Ten má pevnost jednoho (molybden) a hmotnost druhého (hliník). Pokud byste chtěli jednodušší přirovnání, tak si představte spojení čerstvě zasazeného stromečku, resp. košatého dubu se zeminou. Ve fyzice bychom takový vztah mohli přirovnat k atomárním silám, které drží materiály pohromadě, na rozdíl od magnetismu či gravitace, které lze někdy celkem snadno překonat.

Jistěže, člověk není jen kusem železa nebo hlíny, a tak velmi důležitou roli v životě člověka hrají emoce. Mají vliv na křesťanskou zbožnost, víru a prohlubují vztahy mezi lidmi.

Vzájemné soužití přivádí lidi k vytváření vztahů. Podobně jak lze v procesu vzdělávání rozlišovat předměty, lze ve vztahu rozlišovat různé charakterové vlastnosti, jako jsou čestnost, sebeobětování, mírnost, pravdomluvnost, stálost, věrnost, důvěra, vytrvalost a mnoho dalších. Nejlepším hodnocením ve škole je „výborný“, absolutoriem v charakteru a vztazích je láska. Asi nedává smysl přikládat k lásce přívlastky malá nebo velká. Ale jeden přívlastek je určitě vhodný. A tím je ukřižovaná láska, kterou ke všem lidem projevil Ježíš na golgotském kříži. Jeho přáním je, abychom stejnou sebeobětavou láskou milovali své bližní i my.

Kdo z nás by neznal pořekadlo, že „nejlepší aperitiv je doušek smíchu“. Humor by proto neměl chybět ani v manželství. Autor chtěl ve své poslední přednášce vyzvednout sílu pozitivního myšlení v naprosté shodě s apoštolem Pavlem, který nás vyzývá: Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! (Fp 4,4.)

Ján Petrovič

Alianční večer chval

Alianční bohoslužby se konají v našem městě již několik let. Vždy po týdnu se schází Boží děti ze všech církví postupně v jednotlivých kostelech a modlitebnách, aby společně jako jedno tělo chválili a prosili našeho Pána. Letošní alianční byly poprvé doplněny z iniciativy Církve bratrské o Večer chval.

Uskutečnil se v úterý 6. února 2024 ve velmi příjemných prostorách modlitebny Apoštolské církve. Hlavní náplní bylo, jak již název napovídá, chválit Pána písněmi. Už při pohledu na pódium bylo zjevné, že jednota v Kristu je při troše snahy možná. Čistě ekumenické seskupení muzikantů a zpěváků zcela zapomnělo na rozdílnosti, které díky příslušnosti k různým církevním ohrádkám mají, a s neskrývanou radostí a dojetím vyznávali v tónech svou lásku našemu stvořiteli, ochránci a spasiteli

v jedné osobě. Velmi silná chvíle byla, když hudebníci po zazpívání jedné písně opakovali její slova „Miluji tě“, a my jsme pouze vnímali a procitřovali, že jsou určeny každému z nás, a jsou nám sdělovány naším úžasným Bohem. Bloky hudby byly prokládány modlitbami a díky. Došlo i na tanec – účastníci Večera chval udělali tzv. hada, a ruku v ruce za společného zpěvu tančili okolo sálu. Krásný prožitek byl dokončen modlitbou Páně. Naše srdce byla naplněna pokojem, radostí a láskou. A to by mělo být účelem těchto pozeňnaných setkání.

Iva Chárová

Islám na faře

„Vliv islámu na křesťanskou Evropu v době reformace a islám dnes“, tak zněl nadpis pozvánky avizující přednášku pořádanou koncem února na hošťálkovské evangelické faře. Vězeňský kaplan, učitel a někdejší oblíbený pastýř valašských stád, Jiří Pavlán, jehož jméno zdobí z obou stran teologické tituly, je předem zárukou kvality. Jeho zaujetí pro věc vylučuje zaujatost, takže pozvání na besedu o žhavém tématu nemohlo zůstat nevyužito.

Jenom co Jiří otevřel ústa, bylo nad slunce jasné, že posluchači před sebou vidí otevřenou encyklopedii.

Nejdříve nastínil hlavní specifika, jimiž se islám vyznačuje.

Poukázal rovněž na překvapivé

množství věcí, v nichž se kryje s židovstvím či křesťanstvím. Kromě toho, že uznává Noeho, Abrahama či Mojžíše, daleka nezavrhuje ani Ježíše a jeho matku Marii. Na druhou stranu všechny, kteří nazaretského Učitele vnímají jako zabitého a zmrtvýchvstalého Spasitele, pokládá za nevěřící.

Po letném přiblížení profilu zmíněného světového náboženství došlo k docela překvapivému odhalení. Islám nebyl v prvních stoletích svého působení zdaleka takovým strašákem, jak jej vnímá dnešní, málo informovaná západní společnost. Naopak se k ostatním náboženstvím, židovství a křesťanství nevyjímaje, choval poměrně tolerantně. A pokud se posuneme do údobí reformace, pak byl islám pro protestantskou menšinu nesrovnatelně menším nebezpečím než tehdejší tvrdě vládnoucí katolická církev. V jisté době dokonce na některých územích následovníky reformátorů nepřímo před jejím útlakem ochránil.

To, že se v posledních dobách situace převrátila, je dílem celé řady složitých okolností. Že je islám, tedy jeho výrazně menšinová radikální odnož, skutečnou hrozbou, to snad v našich zeměpisných šířkách skoro nikdo nepopírá. Kdo však nějaký čas pobýval mezi obyčejnými muslimy, shodně potvrdí, že se zpravidla jedná o náramně pohostinné lidi, kteří to se svou po předcích zděděnou vírou myslí smrtelně vážně. Na rozdíl od drtivé většiny obyvatel tak zvaného západního civilizovaného světa. Ta se už dávno a zcela vědomě od svých křesťanských kořenů sama odpojila. Co když je ona islámská hrozba přímou reakcí na tuto skutečnost? Co když chce Všemohoucí spirituálně vyprahlou společnost něčemu naučit? Co když dává těm osmahlým utečencům šanci, aby v tradičních křesťanských končinách konečně na vlastní kůži pocítili, jak chutná křesťanství? Ne to folklorní, dávno vyčpělé. To, které své následovníky kdysi učil Mistr z Nazareta. Právě ten, jehož dodnes muslimové považují za Božího mluvčího...

Franta publikán Tomanec

Besedy Adra Klubu zdraví

Ve čtvrtek 8. února jsme se spolu s panem Mgr. Pavlem Kostěčkou, B.A., Ph.D.,

B.Th. podívali do úžasné Indie. Při pohledu na trasu vyznačenou na mapě této země jsme nabyli dojmu, že jde o nenáročný dvoudenní výlet. Ve skutečnosti mělo putování délku 3500 km, což ovšem ve srovnání s celkovými rozměry Indie není skoro nic.

Beseda měla podtitul „Severní Indie jako veletrh kultur a náboženství. Setkáme se zde se čtyřmi náboženstvími - buddhismus, hinduismus, džinismus a sikhismus. Náš průvodce měl to štěstí, že se mohl podívat do chrámů všech těchto věrouk, dokonce i tam, kam by se běžný turista nedostal, a poznat jejich rozdílnosti. Závdkem jsme

mohli spolu s ním projet nádherné Himálaje, kochat se pohledy na strmé štíty, klikatící se údolí, navštívit několik klášterů. Projeli jsme se po místních „silnicích“, které jsou sjízdné pouze dopoledne. Odpoledne se díky roztávajícímu sněhu mění v řeku a několikadenní zdržení na trase kvůli vodě nebo sesuvu půdy Indové berou jako normální. Poštěstilo se nám vidět také Dalajlámu, navštívit několik paláců v městečcích sevřených uprostřed hod, kam se dostanete pouze v létě. Zúčastnili jsme se „táboráku“ s malými mnichy, pro které je odloučení od rodiny v útlém věku a nástup do kláštera jedinou možností, jak zajistit sobě lepší život a svým blízkým stálost přímluv u božstev. Okusili jsme několik indických pokrmů, které ani zdaleka nejsou pikantní, jak si mnohdy představujeme, a veřejné stravování s „hrnci“ velkými jako dospělý člověk nás ohromilo. Indie „chutná“ velmi dobře, sdělil nám Pavel Kostečka. Poslali jsme po větru mantry, zazvonili si na zvonečky a zatočili modlitebními bubínky. Pro nás křesťany byla velmi potěšující zpráva, že v této náboženské mozaice probleskla jako paprsek slunce modlitebna Moravských bratří, kteří došli v 18.století až sem. Hřbitovní náhrobky s českými jmény nás dojímaly. Nesmírně zajímavá a exotická cesta trvala našemu přednášejícímu 3 týdny.

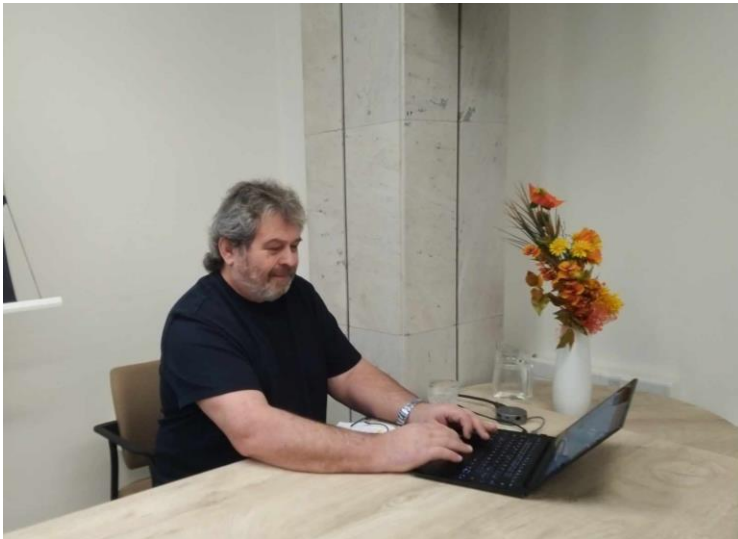
Měli jsme možnost poznat barevnost a různorodost nádherné, i když chudé země Indie. Budeme přát panu Kostečkovi, vášnivému cestovateli, mnoho dalších zážitků, se kterými – jak věříme – se následně podělí. Momentálně ho čeká cesta po stopách Valdenských, středověkého náboženského hnutí směřujícího k reformě křesťanského života po vzoru Bible. Děkujeme za působivé povídání. Budeme se těšit na další setkání.

Mnozí si myslí, že nás to nemůže potkat. Opak je pravdou. Řeč je o péči o blízkou nemocnou osobu, ať už krátkodobě, nebo dlouhodobě. Můžeme být také postaveni do situace, že budeme doprovázet svého blízkého při odchodu z tohoto světa. Jistě se shodneme na tom, že jde o nesmírně psychicky náročnou záležitost. Jak se s celou situací vyrovnat, jak nevyhořet, jak vydržet tlak

okolností, o tom nám dnes povídal náš host Petr Wiselka, dlouholetý psychoterapeut organizace Strom život a nynější pracovník Pallium z.ú. Praha. Hovořil nejen o zkušenostech ze zaměstnání, ale také svých vlastních.

Psychohygienu zvyšuje odolnost člověka vůči negativním vlivům všeho druhu a napomáhá efektivně zvládat náročné situace. Co je tedy důležité dělat? Zavést zdravou denní rutinu, ve které si najdeme čas pro sebe – na jídlo, kvalitní spánek, kratší odpočinek během dne, zájmy, sport. Obrovskou roli hraje také duchovno – znát cíl, smysl svého počínání. Neměli bychom zapomínat ani na své přátele. Nestydíme se říct sousedům a známým, co prožíváme, a požádat o pomoc. Důležité je také si s nimi o problémech spojených s péčí povídat. Nevyhne se nám vyčerpání, stres, ani smutek či pocity beznaděje. Od blízkých se místo pomoci a díky můžeme dočkat pouze „chytrých rad“ a kritiky. Je nutné si uvědomit, proč o blízkého pečujeme a neobviňovat se za nepříznivý průběh nemoci či smrt.

Vyrovnat se s případným odchodem našeho blízkého je složité. Hodně záleží na úhlu pohledu. Můžeme se trápit otázkou, proč zrovna náš blízký odešel, anebo můžeme být vděční za to, že s námi řadu let byl a obohatil náš život.

Že se dá i z kamení, které nám někdo nahnul do cesty, postavit katedrála nám pan Wiselka ukázal na svém vlastním příběhu, kdy se musel rozloučit s malou dcerkou.

Moc děkujeme za přednášku, sdílení se s vlastními prožitky, ale především za úžasnou práci, kterou pan Wiselka dělá – je oporou rodičům, kteří ztrácejí dítě a prožívají nejtěžší chvíle svého života.

Iva Chárová

Pozdravy od řeky Berounky a Konopišťského potoka

V tomto měsíci proběhla beseda s Petrem Wiselkou o psychohygieně při péči o nemocné. V názvu besedy se klidně mohl objevit podtitul „při učení a výchově mládeže“. Vykonávat povolání kantora na střední škole, neřku-li na učilišti, je dnes opravdu „výzva“. To, co jsme ještě nedávno viděli pouze v amerických filmech popisujících poměry na školách v nechvalně proslulém Bronxu, se stalo realitou i u nás. Proto je nutné využít každé příležitosti k relaxaci. Jarní prázdniny (v měsíci únoru ☺) jsou ideální příležitostí.

Vyrazili jsme s mým manželem na pár dní do Prahy, kterou máme moc rádi. Rozhodli jsme se navštívit místa méně známá, ale o to zajímavější. Počasí nám přálo, nálada byla skvělá, a tak jsme se po cestě domů rozhodli udělat malou zajížd'ku a navštívit Beroun. Nešlo nám o pamětihodnosti, i když jde o velmi pěkné město. Cílem byli manželé Janička a Petr Krynští, kteří před mnohými lety působili v našem sborečku, a dlouhou dobu jsme je neviděli.

Byli jsme velmi srdečně přijati v útulném církevním bytě na malém sídlišti. Bratr Petr ihned vytáhl seznam členů našeho sboru z dob jeho služby, probírali jsme jednotlivé členy a vzpomínali. Je neuvěřitelné, jak při množství oveček ze všech jemu svěřených sborů si Janinka a Petr všechny dobře pamatují. Oba se

těší dobrému zdraví, Janinka ještě pracuje, také Petr ještě káže. Volné chvíle tráví na chatičce a malé zahrádce, kterou si zakoupili.

Prožili jsme požehnané chvíle při povídání, vzpomínání, nad báječnými tvarohovými tyčinkami a bylinkovým čajem sestry Janinky. Předáváme tímto pozdravy všem, kteří je znáte.

A když jsme se tak dobře poměli, proč v tom nepokračovat. Další malou zájžd'kou byla Bystřice u Benešova. Zde v malém domečku bydlí manželé Marta a Jožka Bajuszovi. Martička měla zdravotní potíže, ale velmi dobře se zotavuje. Jožka kromě občasného kázání pořádá v Benešově sérii přednášek, a je u posluchačů velmi oblíben. V pohostinnosti se Bajuszovi vyrovnají Krynským – voňavý štrůdl právě vytažený z trouby a lahodná káva a čaj nám udělaly dobře. Taktéž oni pozdravují všechny známé a milé.

Jsmo Pánu vděční za možnost osvěžit se návštěvou Čech a především za setkání s našimi milými sestrami a bratry, které tak málo vídáme. Ovšem srdíčky jsme stále napojeni. Děkujeme za milé přijetí.

Iva Chárová

Pesach

Poslední březnovou neděli bude celý křesťanský svět slavit Velikonoce a připomínat si Ježíšovu smrt na kříži. Událost, která se odehrála před dvěma tisíci léty, byla načasovaná na období, v kterém si Židé připomínají po téměř čtyři tisíce let svátek Pesach – Hospodinův Hod beránka (Bible překlad 21. st.).

Přestože cílem tohoto zamyšlení není výčet všech nařízení, které se obřadů při slavení tohoto svátku týkaly, uvedu ve stručnosti alespoň základní a nejznámější z nich. Velmi důležitou roli hrála příprava i celý průběh obřadu. Konal se navečer a v noci v rodinném kruhu, týkal se celého národa, středobodem bylo zvíře ze stáda, obvykle beránek. Způsob, jakým měli zvíře obětovat a jak měli s obětí naložit byla popsána do všech podrobností. Mojžíš dostal rovněž podrobné vysvětlení **významu** jednotlivých symbolů, součástí a úkonů, které byly s obřadem spojené, jako např. čas, účel, naložení s krví,

podmínky konzumace oběti, naložení se zbytky, koho a jak se obřad týkal, atmosféra spěchu, a mnoho dalších dopodrobna popsaných detailů. Hlavní dopad uposlechnutí či neuposlechnutí nařízení se měl odrazit na prvorozených synech i zvířatech.

Samostatnou pozornost si zasluhují podrobnosti o nařízeném postoji Izraelitů k cizincům. Cizinci něco dělat mohli a měli, něco ale měli zapovězeno. Národní příslušnost se v té době posuzovala podle vykonané obřizky.

Nejvýznamnější místo mezi symboly však zaujímá poražené zvíře a jeho krev. Pro křesťany je Ježíš ten „velikonoční beránek“. A v této paralele se snaží vysvětlovat dílčí události spojené s Ježíšovou obětí.

Když jsem četl knihu, z které čerpám a cituji, tak mě zaujala skutečnost, že první Pesach přišel zřetelně před prvním velkým vysvobozením, nikoliv po něm. Původním záměrem Pesachu tedy není ohlížet se zpět, nýbrž vyhlížet záchranu. Věřit v bezprostřední Boží čin vysvobození je vedle víry i vyjádřením poslušnosti.

První večeře Páně byla na tom stejně. Ježíš ještě nepoložil život, a ještě nebyl vzkříšen. Důležité události naší záchrany však započaly právě v tu noc, kdy se večerelo. Důraz je položen na přítomnost a budoucnost.

Přilíš často o události exodu a Golgoty uvažujeme jako o událostech patřících minulosti. Pesach a Večeře Páně jsou sice opravdu připomínkou minulosti, ... věřím, že potřebujeme zachytit ducha prvního Pesachu i první večeře Páně. Byly totiž stejně tak orientovány na přítomnost a budoucnost.

Na závěr lze pouze říct, že pochopení těchto myšlenek by způsobilo revoluci v našem duchovním životě i ve způsobu, jakým odpovídáme na obřad křtu a Večeře Páně, jakož i ve způsobu, jakým tyto obřady praktikujeme. Příběh může pokračovat pouze tehdy, je-li jeho počátek uložen do paměti. Bůh si dal záležet na tom, aby se ujistil, že se tak stane.

Ján Petrovič

Psáče napsané kurzívou jsou přímé **citace** z knihy Jon L. Dybdahl, Exodus, Bůh utváří svůj lid, Advent-Orion 2023, str. 95-102 a 105-106.

Křesťanský domov

V sobotu 17.února jsme se po pobožnosti chystali na cestu k manželům Mročkovým. Právě probíhal NTM, proto se naše povídání stočilo na otázku přístupu k oltáři a na nemoci, kdy člověk zůstane ležet – zda se nechat opatrovat svým partnerem. Je pochopitelné, že pokud je situace nevladatelná, je pomoc nezbytná. Díky že máme zařízení, kde je o pacienty postaráno. Tak se mi připomněly zážitky z nemocnice, kde jsem si chtěla po operačním zákroku na druhý den po ranní sprše dojít na balkón, dát si cigaretu a kávu z automatu. Sestřička mně doprovodila, i když vůbec nemusela. Neudělalo se mi dobře a

nakonec jsem byla ráda, že mi pomohla na pokoj. Odpoledne už mi bylo líp a další dny jsem trávila na balkoně. Krásný výhled na okolí byl víc, než si může člověk přát. Proč na to vzpomínám? Každý z nás má podobné zážitky a to nejdůležitější je, že díky Pánu Bohu jsem ještě tady, dcera Vladěnka se uzdravila, vnučka Sofinka od Petra je radost a krása z nového človíčka. A pochopitelně Davídek, který mně rozesmává a prohání na písku, kde spolu bagrujeme. Je to nezasloužená milost. A co teprve to, že mám sborovou rodinu, kde se máme rádi. Vždy se těším na probírání sobotního úkolu, na názory a pohledy ostatních – jak nás Bůh každého obohacuje svým způsobem.

Další požehnání je, že jsem se zbavila kouření. Kdyby mi tenkrát někdo řekl, že nebudu kouřit, nevěřila bych mu. Nepřipadalo mi to možné. Stalo se! Jsem víc než ráda, že jsem bez toho hrozného zlovyku. Velký dík Pánu Ježíši Kristu! Dal mi šanci, prodloužil život a dává mi prožívat krásný závěr života.

U Soňky a Miloška na setkání Křesťanského domova bylo tak dobře! Sotva jsme vešli, už se nalévala výborná polévka od Aničky. Řízky a bramborový salát

od Soňky byl také moc dobrý. Moc mně potěšilo, že byla s námi dvě nová děvčata Lucinka a Anička s maminkou, a vydržela, i když to bylo pro ně dlouhé. Tolik dobrot a povídání se zamyšlením

o manželství! Prožili jsme krásnou sobotu s modlitbami, zpěvem u kytary. Nemůžu nezapomenout psa Hačíka Cháru, jak ožil při setkání s psí slečnou Dančákovou.

Co závěrem? Velký dík k nebesům a taky Soňce a Miloškovi.

Svatka Balážová

Ekušpacír č.1

Tentokrát v duchu Národního týdne manželství
na téma *Kořeny a křídla*

klopýtaly ovce PŘES OZNICKÉ KOPCE

Budiž hned v úvodu upřesněno, že součástí ekumenického stáda, které se 11. února ocitá v katastru obce Oznice, jsou nejen ovce, ale také berani a pes. Dokonce i jeden nepřehlédnutelný Zajíček! Jak sám o sobě tvrdí, vůbec největší ve Střední Evropě!

Hodinu po poledni se v centru uvedené dědiny srocuje jedenáct lidských, potažmo Zaječích duší a už vzpomínaný jezevčík. Akci připravilo Centrum pro rodinu s nenápadnou podporou meziříčské Adry. Za vším je třeba hledat účastníci posledních výšlapů TTT, nenapravitelně vitální Janu Trusinovou, jež ze zmíněné vesnice pochází. Je třeba dodat, že právě ona je hlavou nedávno založeného Centra, a že z její iniciativy dochází k pokusu o obnovení covidem přerušovaných ekuvýšlapů. V budoucnu by se měly pyšnit názvem Ekušpacíry a kromě běžných vyznavačů pěšího trajdání by měly přilákat i rodiny s většími či

menšími dětmi. Tentokrát tuto krevní skupinu reprezentuje pouze hranická Simona se svou neposednou dcerou Stázinkou.

Zatímco devatero účastníků a jeden pes stoupá dědinou po svých, Zajíčkovskou dvojici na kopec popohání stovka pod kapotou ukrytých koní. Chalup postupně ubývá a odkrývají se první výhledy do kraje. Ale ty dnes nejsou kdovíjak daleké. Brání tomu šedivé cáry mraků, ze kterých se pomalu a jistě začíná snášet nebeská vláha. Protože však na špacír nevyrazily žádné napomádané slečinky či namachrovaní kavárensko-lázenští pochůzkáři, aktuální počasí představuje jenom naprosto zanedbatelnou překážku.

První zastávkou je místo, kde se potkávají tři okolní vesnice. Kromě Oznice také Police a Branky. Z nějakého důvodu se této vyvýšenině s dobrým rozhledem říká „U obrázku“. Ční tu k nebi dřevěný kříž a kolem Svatodušních svátků zde probíhá tradiční setkání katolicky laděných učedníků s duchovním programem. Jeho součástí bývá i oblíbené škvaření vajec a přátelské sousedské poklábosení. Nikomu to neříkejte, ale spirituální závan prý nakonec vystřídá stejně láková vůně nějakého spiritusu, obvykle načerno či legálně vypálené domácí slivovice.

Slivovici ani žádný jiný destilát dnes našťestí nikdo nenabízí, zato se hned v úvodu rozevírají dvě napěchované krabice. V jedné z nich jsou výtečné ekuvýšlapové buchty se

Zajíčkovice

kuchyně, ve druhé nebezpečně jedlé koblížky od místních Trusinů. Netrvá dlouho, a veškerý obsah přenosných kontejnerů ladně sklouzne do jedenácti poloprázdných natěšených žaludků.

Protože, jak říká Písmo, „nejen chlebem, potažmo buchtami, živ jest člověk“, zmiňovaná náčelnice dnešního špacíru vyloví na světlo Boží tištěný úryvek z jednoho Pavlova dopisu. K aktuálně přežvýkujícímu davu zaznívá známá apoštolova výzva: „Ať už jíte či pijete nebo cokoliv jiného děláte, číňte to ke

slávě Pána...“
Stručná,
nekomplikovaná
rada vlastně míří
do všech oblastí
života. Tedy i do
dnešního, jak se
zdá, lehce
promáčeného
ekumenického
pochodování,
jehož se účastní
zástupci nejméně
čtyř denominačních
chlívečků.

Jak je už v nadpisu naznačeno, tato akce má přímou souvislost s právě probíhajícím Národním týdnem manželství. Vynalézavá vedoucí jmenovaného Centra pro rodinu dnešní okruh vyznačila žlutými fáborky a tu a tam vyvěsila mapku a stylizovaný obrázek doplněný nějakou inspirativní větou týkající se partnerského soužití. Pár úvodních sdělení zůstalo nepovšimnuto, ale to, co visí jen kousek od vztyčeného kříže, například vyznává: „Jsmo pro druhého oporou“. Aktuální trasa s nejméně desítkou zastavení má totiž název Cesta pro manžely. V budoucích dnech ji tedy může kdokoliv s kýmkoliv znovu absolvovat.

Pár kroků od Janina citovaného prohlášení, se vyjímá docela odlišná zvěst. Nikoliv o ztracené ovci, ale o zatoulané kočce. To, že se jí až doposud nepodařilo najít, není ani trochu podivné. Na oznámení je totiž černé na bílém uvedeno, že ji hledá „psí detektiv“. Tomu na nějaké micině určitě záleží! Jedině, že by ji svými tesáky zadával! Avizované dva tisíce korun odměny za vypátrání jsou nicméně stále ve hře, takže není od věci pozorně slídit v terénu s vidinou případného zisku tučného nálezného.

Zdálka největší Zajíček opouští svou fordku i neméně věrnou Drahušku a vydává se širou plání ve stopách devíticelenného stáda. Brzy mu však dochází, že by se tu, podobně jako vzpomenutá kočkovitá šelma, mohl ztratit i on, a posléze viset na nějakém veřejně viditelném oznámení. Případně se v tom dokonale přehledném terénu stát terčem pro nějakého krvežíznivého myslivce. A tak raději zavčas zařadí zpátečku a pokorně zamíří ke své drahé ochránkyni i vyčkávajícímu šedivému přibližovadlu. Cíl své mise, totiž rozdání nezapomenutelných koláčků, už před malou chvílí dokonale naplnil.

Zbytek světa zatím spokojeně pokračuje přes nádhernou, rozlehlou louku. Na jednom z keřů visí další manželská připomínka: „Chybovat je lidské, umíme si odpouštět“. U Trusinů to nepochybně funguje. Ve většině případů je to však k zaplakaní. Orosený povrch plakátku tomu dává plně zapravdu.

Pohodovou trávu vystřídala rozblácená lesní cesta. Čím dál špinavějším poutníkům tu bije do očí nové, poněkud nedokončené sdělení: „Náš vztah mi dává křídla, když...“Doplnění mohou být, pochopitelně, různá. Pokud si v dané situaci zabahněná partnerka usmyslí, že křídla jí narostou jedině v případě, že ji bude v tom marastu manžel poponášet v náručí, pak mohou nastat docela neřešitelné problémy.

Příští lesní úsek se k blátu přidávají docela rozměrné kaluže. Později ještě klikatý chodník překonávající pohozené mlázi či vyvrácené stromy. Zkrátka a dobře, naprosto věrný obraz běžného manželství. Právě tady si Pavel pozorně prohlíží další doporučení: „Plánujte spolu další procházky, případně dovolenou...“Být na takovéto procházce, neřku-li dovolené, Pavlova partnerka Zdena, potom by zde musel okamžitě přibrzdit vyprošťovací vrtulník a s dokonale zchvácenou manželkou střemhlavě odlachtit do bezpečí. Tichá domácnost na příští měsíce by byla naprosto spolehlivě zaručena. Že to tady bez větší újmy na vztahu přežily dva přítomné páry a dokonce i jeden krátkonohý jezevčík, zůstává záhadou bermudského trojúhelníku.

Zkouška ohněm, tedy klouzavým bahnem, je za zády a pospolitost dál pochoduje širokorozchodnou lesní cestou, zvanou Václavák. Ten ovšem co nevidět skončí na další travnaté ploše. Čarabovská, jak se tento kraj světa nazývá, běžně oplývá přímo kouzelnými výhledy ke Vsetínským vrchům, Radhošti a dalším romantickým vyvýšeninám. Díky neustávajícímu zahradnickému deštíku a stále se mračícím nebesům je však tato vymoženost poněkud omezená. Jako mávnutím kouzelného proutku se však na scéně zničehonic objevuje autentický bar! Rozjásaným i ufnukaným turistům nabízí za pouhých pár šupů spolehlivé vylepšení nálady. Jak se zdá, nikdo z přítomných to v tuto chvíli nepotřebuje. Opojení z překonání minulých dramatických úseků je natolik silné, že žádný vystavený destilát by se mu ani náhodou nevyrovnal.

„Chtělo by to polibek!“, hlásá aktuální sdělení přišpendlené u svérázného rozcestníku. Jana neváhá a v těsné spolupráci se svým milovaným chotěm všem přihlížejícím demonstruje, jak se to dělá. Evidentně se to líbí nejen všem členům výpravy, ale i nehybným dřevěným sochám postávajícím v bezprostředním okolí. A pravděpodobně i nedaleko visícím Ukřižovanému, který k nekonečnému nebi vysílá prosbu o požehnání svému lidu.

Trasa pak mírně klesá zpátky k Oznici. Jemně barevný plakátek, visící na trnitém keři všem procházejícím partnerům radí: „Popovídejte si, co vám udělá radost...“. U malé Stázinky a ještě menšího jezevčíka je to předem jasné.: „Aby ta promočená štrapáce už co nevidět skončila!“ Protějščího majitele flotily terénních vozů by možná potěšila další větrieska a zbylé okolní sousedy zase skutečnost, že podivné barevné stádo s vytasenými deštníky konečně přestane šlapat po jejich neoplocených pozemcích.

A je tu poslední zastavení! V sousedství nepřehlédnutelné dřevěné zvonice, symbolu této dědiny, stojí za povšimnutí závěrečné doporučení: „Řekněte si, co se vám líbí na vašem vztahu, a co by chtělo změnu...“ Partnerské dvojice si samozřejmě odpoví po svém, naše klopýtající společenství také. Pravděpodobně by se drtivá většina zablácených pěšáků shodla na tom, že aktuální ekumenické vztahy, které na Valašsko přivála poslední doba, by měly být vychváleny až do samého nebe. A že žádné zásadní změny by asi ani nebylo zapotřebí.

Oznický cíl
nemůže být
nikde jinde než u
Trusinů v
chalupě!
Atmosféru domu
odtajňují
optimistické

barvy i srdíčkový nápis u vchodu: „Mít místo, kam se můžeš vrátet, je DOMOV. Mít někoho, kdo tě má rád, je RODINA. Mít obojí je DAR...“

Předtucha rodinného tepla se naplňuje. Na stole přistává valašská kyselice a několik druhů buchet. Nejmladší syn Michael polehává u klavíru, šedovlasý patriarcha rodu přináší z nedalekého stavení sladké pozdravení i další závan dobré nálady. Lehce navlhlé oděnění začíná vysychat. Hrdina dne, Fabiánův lovec jezevců září štěstím. Zdaleka nejen on. Takže, naši milí Trusinovi, díky, díky, díky! Udělali jste radost nejen dnešním poutníkům, ale i společnému Pastýři, který všechny, co to s Ním myslí vážně, pomalu a jistě svolává do svého parádního ovčince...

Franta tulák Tomanec

Písničky s příběhem

MARTO, MARTO...

V osmdesátých letech minulého století ještě značná část tuzemských adventistických sborů pořádala nejrůznější komponované pořady, tak zvané besídky. Bylo nepsaným pravidlem, že jejich aktéry byli především mladí. Ať už byly jejich divadelní výkony jakékoliv, učili se vystupovat na veřejnosti, krotit trému a často i přemýšlet nad zvěstí, kterou tím či oním způsobem předávali posluchačům. Ve zmíněné době se tomuto druhu sborové činnosti věnovala Eva Hasmandová. Na základě poeticky pojatých příběhů, které předtím knižně zpracoval slovenský křesťanský básník Jurčo, tak vzniklo na meziříčské Hřbitovní ulici hned několik zajímavých projektů. Jedním z nich byla i dramaticky zpracovaná událost kolem vzkříšení Lazara. A protože se celá věc pojímala pěkně zeširoka, nemohly v příběhu chybět ani Lazarovy sestry, Marta a Marie. A právě o nich bylo v rámci oné besídky nutné složit nějakou písničku. Jednoduše proto, že žádný dostupný křesťanský zpěvník nic podobného nenabízel.

Jakkoli bylo těžištěm děje už vzpomínané zmrtvýchvstání, Jurčo se dost podrobně zabýval i poměrně rozdílnými životními postoji zmíněných sester. Přestože polemické rozpravy laiků i odborníků docházejí k rozličným závěrům, jeden fakt z Ježíšovy řeči vymazat nelze. Že totiž praktickou Martu nepochválil a posedávající Marii neodsoudil. Poučení se nabízí bezpočet. Třeba i to, že by se ani vyloženě pozitivní záležitosti neměly přehánět. V biblické knize Kazatel se například píše: „Nebývej příliš spravedlivý ani přehnaně moudrý. Proč se máš trápit?“ (Kaz 7, 16 B21) Jedna z lidských rad zase praví: „V životě si můžeš vybrat. Buď budeš mít neustále pravdu, nebo budeš šťastný.“ Ostatně to asi známe z vlastní praxe. Jak se žije s člověkem, který vždy, všude a všemi způsoby protlačuje svoji pravdu? Nakolik jsou v kolektivu oblíbení zarputilí perfekcionisté? A dá se to vůbec vydržet s nenapravitelným workoholikem? Není dobré z Martiny přílišné pečlivosti občas trochu ubrat? Místo neustálého kmitání si chvilku užitečně zalenošit, místo prezentování vlastních bezchybných výsledků se pochválit svým omylem, místo neoblomného prosazování evidentně dobrého názoru dát najevo, že si vážím i člověka s opozičním postojem? A v případě, že jde o věci život zachraňující, na všechno vrcholně důležité se okamžitě vykašlat a dát zelenou věcem nepostradatelným? Tedy, posadit se k nohám skutečného Mistra? Je krajně pravděpodobné, že tak na jeho radu učinila i zaneprázdněná Marta. Jinak by se asi ocitla v početném zástupu přepečlivých, snaživých, perfektních, pravdou ovíněných géníů, kteří

oplývají přesvědčením, že se ze všeho vykeřou sami a praktikování osobního vztahu s jakýmsi Galilejcem považují za vyloženou ztrátu drahocenného času...

MARTO, MARTO...

Nevidíš, ó, Pane, co já práce mám od rána do večera?

A zatím Marie, přece vidíš sám, poslouchá, nic nedělá!

Marto, Marto, příliš jsi pečlivá, tak tě, Marto, život rmoutivá, sázíš víc na peníz bezcenný

Podívej, Marto, jak vybrala Marie – dobrou stránku, která věky přežije

Myslí na to, co se nemění. Myslí, Marto, na své spasení. Myslí, Marto, na své spasení...

Nakoupit a uklidit, navařit a sníst, nevíš, jak to chodívá?

Vydělat a utratit, to buď, Pane, jist, na víc času nezbyvá

Marto, Marto, příliš jsi pečlivá...

MARTO, MARTO...

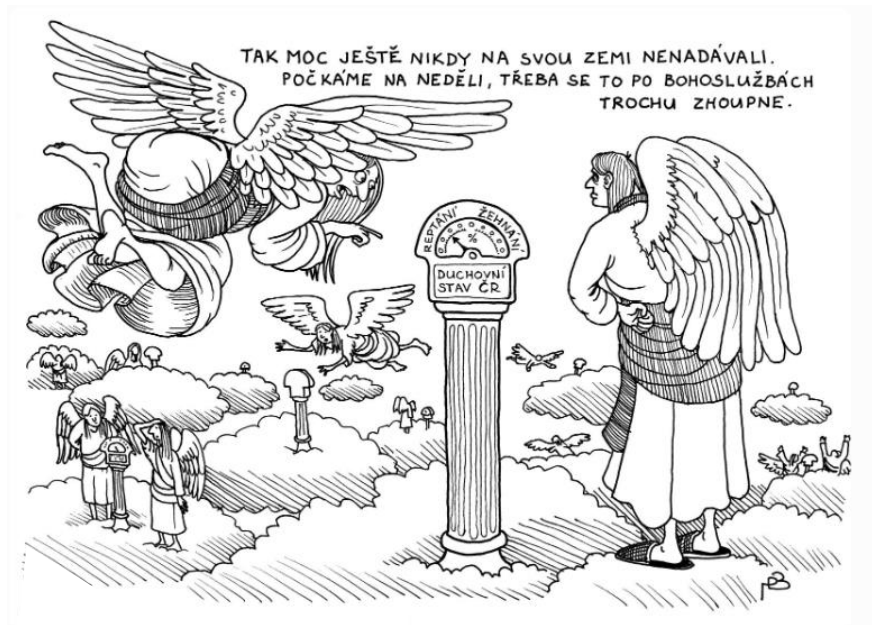
Nevidíš, ó, Pane, co já práce mám od rána do večera,
a zatím Marie, přece vidíš sám, poslouchá, nic nedělá!

Marto, Marto, příliš jsi pečlivá, tak tě, Marto, život rmoutivá,
sázíš víc na peníz bezcenný – podívej, Marto, jak vybrala Marie
dobrou stránku, která věky přežije, myslí na to, co se nemění
myslí, Marto, na své spasení, myslí, Marto, na své spasení!

② Nakoupit a uklidit, navařit a sníst, nevíš, jak to chodívá?
Vydělat a utratit, to buď, Pane, jist, na víc času nezbyvá...
Marto, Marto...

The image shows a handwritten musical score on aged paper. It features six staves of music in G major (one sharp) and 3/4 time. The lyrics are written in Czech. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings. At the bottom, there is a circled number 2 followed by a list of tasks and a concluding line.

Křesťanský vtip - Ameňák

Kresby Pavel Bosman